

SOCIETAT

Passejant per la Serra del Cadí

Josepa Blanch

Ens escapem de les grans ciutats, deixem, darrera nostre, el soroll, el tràfec, els problemes de la feina, i a mida que el cotxe va avançant, cada cop més sols, ens anem endinsant cap a la comarca del Solsonès, on després de passar Sant Llorenç de Morunys, i ja a la comarca de l'Alt Urgell, trobarem al davant les serres del Port del Comte i del Verd, que són un preludi de la majestuositat de la Serra del Cadí, que, tot just traspasar el Coll de Port, i amb el seu ritme successiu de carenes, a mesura que la carretera va baixant cap al preciós poble de Tuixent, ens va fent més petits i vulnerables.

Tuixent, on la falda de la serra ve a descansar enmig de prats i conreus, petita vila d'obligada parada per visitar el museu de les Trementinaires, molt ben documentat de l'època en què les dones d'aquestes contrades, normalment de dues en dues, baixaven cap a les planes de més a prop del mar, portant trementina, oli destil·lat de la resina del pi i herbes remeieres de tota mena que, recollides durant els mesos d'estiu, servien a l'hivern per fer algun diner.

Seguint la ruta cap a Cornellana, vorejant sempre el riu de la Vansa, i deixant el trencall del molí de Fòrnols, bonic recés on deixar-se acollir, ens apareix, al capdamunt d'un turó, el poble del mateix nom, Fòrnols, fent de contrapunt al començament de la serralada.

Ara la carretera es fica pel mig d'una roureda, on les fulles de tardor han fet una estora d'un gruix considerable. Ja veiem Cornellana, clavat al massís, penjat i costerut, és un petit poblet d'alta muntanya on els propis i estranys convivim amb bona harmonia i amistat. És recomanable la visita al retaule de

Sant Pere, a l'altar de l'església. Cal saber que s'ha de demanar la clau a la primera casa del poble, per poder-hi entrar.

Fins ara, ens miràvem de cara la part septentrional del Cadí, si ens posem a Cornellana, amb la serra a l'esquena, als nostres ulls apareix la vasta vall de la Vansa, amb Ossera a la llunyania, el pla de l'Arp enfront, Jovell i Rodell a l'esquerra, quanta pau, quanta bellesa.....

Ja som a casa, preparem les eines per a l'endemà, cistell, ganivet, pa i llonganissa, bota i aigua, i, a trenc d'alba, amb les xiruques ben calçades, i l'anorac ben cordat, anem cap al bosc, a la recerca del preuat bolet.

Agafem la pista que porta a dalt de Cadí, des d'on es veu una bonica vista d'Adraent, va sortint el sol, i les muntanyes del Pirineu andorrà i francès es van dibuixant al mig del cel blau.

El nostre cotxe es queixa del mal camí, rocós i dolent. A les vores, gerds, esbarzers i bardisses. Les boixeroles fan una catifa verda, i, a estones, sembla que tota la terra tingui el mateix color. El pi roig, recte i esvelt, altíssim, desafiant el firmament, i, a les seves soques, matolls que amaguen tresors, que nosaltres anem a descobrir.

Ja albirem les primeres clarianes, el pi negre, amb les branques arran de terra, ginebres, boixos, i, a terra, el prat, propi de les alçades.

Hem arribat a destí, agafem el cistell, i la muntanya ens rep amb els clavells de pastor, la seva flaire, la seva olor: per més perfums i fragàncies que hi hagi al mercat, no s'ha pogut igualar.

Prop del camí, i a sota un boix, ja hi ha els primers rovellons, verds i rovellats, al costat d'altres, vermellorsos i grassos, de nom pinetells, a l'Empordà, que fan accelerar el cor, ja que, malgrat la resta d'altres bolets, en molts casos més saborosos, la troballa del rovelló és la que més ens emociona.

La corrua de bolets d'ovella és un bon presagi. Ens sembla que el dia promet.

Més enllà, sota uns fanals, llenega blanca, puagres, o llores a la Selva, bolet de bou, o pinetell al Vallès, cames de perdiu, pabrassos, fredolics, o fredolucs a Osona, pentinelles, i l'ou de reig bord, que, verinós, fa reclam de la seva bellesa: vermell i amb pics blancs, com els bolets dels contes o les casetes dels nans del bosc.

Quan ja tenim gairebé els cistells curulls, i ens fa mal el clatell de mirar a terra, des de dalt de Prat Major ens embadalim amb el paisatge, la tardor, amb tot el seu cromatisme, barreja el verd dels pins i les alzines amb els vermells, els ocres, els grocs, dels arbres caducifolis. Una parella d'àligues vola majestuosa, els estols de voltors, amb el seu pas pausat i sempre a l'aguait, nombroses gralles negres, companyes sovint d'aquests grans rapinyaires, per si s'obliden quelcom. La població de senglars, a cents, amb les seves petges, fa malbé la muntanya i s'apropia, si pot, de sembrats i hortalisses.

Ja de retorn, se'ns creuen una colla d'isards, saltant i cabriolant entre el boscatge. Ens aturem per no espantar-los amb el soroll del motor, i bo i entrant a la pineda, prop d'unes argelagues, ens apareixen ceps i llenegues negres -a la plana de Vic en diuen brumoses-. Serà perquè els agrada la humitat i la boira freda. Ara sí que tenim el cistell complet, ens mancaven aquestes dues meravelles!

Cap a dinar, que la gana ens apressa, el respirar tan pur, i la caminada, en són responsables. Per ser coherents, dinar de bolets: sopa de fredolics, saltat de ceps i rovellons, un bon civet d'isard o senglar. A qualsevol poblet de la vall es pot trobar una bona cuina, per delectar-se amb un bon àpat.

Ja al capvespre, i vora la llar de foc ben encesa, les ulleres a punt, i a triar bolets, separant-los per espècies, els rovellons sols, les llenegues soles, la barreja, els trossos que aprofitem dels que surten cucats, els rovellons petits, botons, per posar en vinagre..... i així, fins a l'hora de les torrades amb all i tomàquet, i qualsevol cosa a la brasa, a més d'algun rovelló tendret, si s'escau.

L'endemà, de tornada a casa, ben contents i satisfets del cap de setmana, i amb les "piles" carregades per reprendre les tasques habituals.

SABADELLENCS

Caixa de Sabadell Balanç Econòmic i financer

J. C.

El 21 de gener Lluís Brunet, que per primera vegada presidí l'acte informatiu per comunicar el balanç del Grup en el 2003, va estar acompanyat per Salvador Soley, vicepresident primer; Francesc Clusella, vicepresident segon; Pere Rifà, director general i Jordi Mestre, director general adjunt.

Informà que el balanç del Grup en el 2003 es va tancar amb un resultat net de 35 milions d'euros, que representa un augment del 23'6% respecte al 2002. Això és: un resultat satisfactori.

El 2003 els recursos de clients van créixer un 17'6%; els crèdits a clients van incrementar-se un 13'9%. La ràtio de morositat presenta un nou mínim històric: el 0'52%. Han augmentat els dipòsits a termini, els fons d'inversió, els productes de previsió i els plans de pensió.

La política comercial de la Caixa de Sabadell s'ha centrat en tres àmbits: la captació i l'estalvi, el finançament a les empreses i la Banca d'Assegurances.

S'ha continuat avançant en la millora de l'eficiència i fa anys que es treballa en dos sentits: oferir un bon servei i un tracte personalitzat als clients. D'aquí el lema "Qüestió de tracte".

S'han assignat a l'Obra Social de la Caixa 7 milions d'euros, que equival a un 1'7% més.

La Caixa segueix expansionant-se: compta amb 259 oficines i està present en 110 municipis de Catalunya, on es dona servei a més de 560.000 clients. L'any 2003 s'han obert 15 oficines, tres a cada una de les comarques del Vallès, Bages i Baix Llobregat; altres tres a la resta de comarques de Barcelona, dues a Lleida i una a Tarragona. S'ha obert en el que portem d'any la primera oficina a Terrassa. (La Caixa de Terrassa també obrirà oficina a la nostra ciutat).

Durant l'acte informatiu es preguntà al president si la Caixa de Sabadell, com a accionista de Banc Sabadell, entrarà en l'ampliació de capital per a finançar l'adquisició del Banco Atlántico. Ho confirmà, perquè "és un èxit per Catalunya el poder comptar amb un banc tan important a nivell nacional com és el Banc Sabadell".

Dues entitats econòmiques sabadellenques que prestigien la ciutat.

